

SZABÓ EDIT IRMA

Lelkesítő lélekderű

Lehet-e lelkekkel lelkesülni,
ha a közöny lopódzó lábai
nyomunkba érnek,
ha a néma cselszövés hálója
gondolatunkat körbefonja?
Állítsd meg a lihegő léptek zaját!
A rossz hír csak rád adott szűk kabát.
Szorít. Vessd le!
Vedd magadra a szabadságruhát,
dúdold a madarak lágy trilláját!
Légy te a patak, szellő és erdő,
szívekben lakó teremtető erő!
Nem kell, hogy körbejárjon
a fásult óramutató.
Csak mosolyogj, táncolj,
szabadulj meg a korlátaidtól!
Az idő nélküled is telik.
Hagyd a hervatag, penészes gondokat,
ha hited erős, megoldódik úgyis.
Ne légy páva, cifra dáma,
dölyfös úr, bohóc-ficsúr!
Maradj alázatos, lobogó lélek!
Lassulj le, legyél elégedett,
csodáld a derűs természetet!
Ahogyan én.
Messzire nézek, s messzire látok,
kerek dombokat, tiszta világot.
Szőlőhegyeket, hullámzó tavat,
fodros-fejkötős hegyvonalakat.
Akárcsak tépett, fekete rongyok,
lógnak az égből felhőfoszlányok.
Látod?
A millió esőgyöngy földet ér.
Tücsöksiratót varázsol a szél.